17/10/2019

Одлазак пријатеља, учитеља и добротвора: упокојио се професор др Улрих Луц (1938 – 2019)

Важна основна искуства за мене су криза протестантског библијског принципа, губитак односа живота према теологији уопште и посебно према библијској науци, „нестанак“ Бога из нашег животног света и све веће самозапуштање Цркве у већем делу Западне Европе. Црква ми је важна. Моја ерминевтика се стално окреће око Цркве.

(U. Luz, Theologische Hermeneutik des Neuen Testaments, Neukirchen-Vluyn: 2014, VI)

Др Улрих Луц (Ulrich Luz), професор емеритус на катедри за Нови Завет Теолошког факултета Универзитета у Берну, упокојио се у недељу, 13. октобра 2019. године, у 82. години живота.

Рођен је 23. фебруара 1938. године у селу Менендорф на Циришком језеру у

чувеној породици Луц, из које је потекла и Елизабет Луц која се за време Другог светског рата нарочито ангажовала на помоћи размене писама између чланова насилно протераних јеврејских породица. Одраставши у родном селу, Луц је 1956. године завршио Слободну циришку гимназију. Потом је студирао протестантску теологију на универзитетима у Цириху, Гетингену и Базелу. Од 1963. до 1968. године радио је као асистент код Едуарда Швајцера (Eduard Schweizer) на Теолошком факултету Циришког универзитета. На истом факултету, 1967. године, одбранивши дисертацију Das Geschichtsverständnis des Paulus („Схватање историје код апостола Павла”), стекао је звање доктора теолошких наука, а затим је, 1968. године, завршивши процес хабилитације, стекао услове за универзитетску професуру. Од 1968. до 1969. служио је као свештеник Реформатске Цркве Цирих Зебах (Zürich Seebach). Животни пут га је потом одвео у Јапан, где је од 1969. до 1971. био ангажован као гостујући професор на Интернационалном хришћанском универзитету Токио (International Christian University Tokyo). Евангелички теолошки факултет Георг-Аугустовог универзитета у Гетингену изабрао га је 1972. године за редовног професора на катедри за Нови Завет. На овом месту остаје до 1980. године, када се враћа у родну Швајцарску, где је на Теолошком факултету Универзитета у Берну изабран у звање редовног професора и где остаје до пензионисања 2003. године.

Импресивно научно дело професора Луца обележиле су три главне теме: Еванђеље по Матеју, историја раног хришћанства и библијска ерминевтика. У оквиру 1968. године покренутог пројекта Евангеличко-католичког коментара Новог Завета (Evangelisch-Katholischer Kommentar zum Neuen Testament) Улриху Луцу је поверено писање тумачења Еванђеља по Матеју, чији је први том (Мат. 1 – 7) угледао светлост дана 1985. године, да би последњи, четврти, био објављен 2002. године. Монографије попут Die Jesusgeschichte des Matthäus („Историја Исуса по Матеју”, 1993) и Theologische Hermeneutik des Neuen Testaments („Богословска ерминевитика Новог Завета”, 2014) сврставају се у капитална дела новозаветникâ немачког говорног подручја.

Улрих Луц је наследио Едуарда Швајцера у уредништву Евангеличко-католичког коментара, а било му је поверено и уређивање научних часописа попут Evangelische Theologie, Judaica и New Testament Studies. Од 1997. до 1998. председавао је удружењем Studiorum Novi Testamenti Societas (SNTS). Био је гостујући професор на универзитетима у Преторији, Риму, Нишиномији. Добитник је десет почасних доктората, носилац Медаље Јана Коменског Карловог Универзитета у Прагу и медаље за библијске науке Буркит (Burkitt) Британске академије хуманистичких и друштвених наука.

У историји српске теолошке мисли остаће упамћен као велики пријатељ и добротвор. По сопственој жељи ангажовао се на оснивању Библијског института при Православном богословском факултету Универзитета у Београду, коме је 2015. године поклонио своју целокупну библиотеку и додатни новчани износ за куповину нових књига. Посебно ће се памтити његови напори да и друге институције у свету подрже Православни богословски факултет у Београду.

Улрих Луц је био хришћанин и научник. У свом животу и раду несумњиво је спојио академски и црквени идентитет. Његови ученици посебно ће памтити упутства, личне контакте и искрену хришћанску љубав коју је несебично пружао.

spc.rs